

Wil je de nieuwsbrief voortaan ook digitaal ontvangen? Geef je dan meteen per e-mail op! (communicatie@coceindhoven.nl). Dit is niet alleen handig, maar ook goed voor het milieu!!

Sporten en smullen op onze vrijwilligersdag

Zoals het een goede gewoonte is bij het COC Eindhoven en regio worden eens per jaar de vrijwilligers met een dagje of avondje uit in het zonnetje gezet. En na het Laser Questen, wijn proeven en ander vermaak was het dit jaar de beurt aan een combinatie van sport en smaak.

Op zaterdag, 15 september, kwam een grote groep vrijwilligers bij het bowlingcentrum Eindhoven bijeen om voor de lekkere trek tijdens het smullen te zorgen. Nadat iedereen de juiste rode bowlingschoenen had gevonden, kon de pret aan de drie banen beginnen. Terwijl sommige met succes strikes en spares met elkaar te combineren wisten, kregen anderen wat hulp door een rail langs de baan zodat niet alle ballen in de goot ver-

dwenen.

Na 2 uur bowling fun zat de sfeer er helemaal goed in zodat we met zijn allen naar de bovenverdieping konden gaan waar al een gezellige en grote tafel klaarstond zodat iedereen gelijk kon beginnen met smullen. En na het gooien en werpen van bowlingballen was dat ook hoog tijd. Sommige konden wokken en de andere hadden de mogelijkheid om hun vlees lekker op een steengril te bakken. Met salades en sausjes werd het geheel bijzonder kostelijk. De redactie heeft tevens vernomen dat het

bier dankzij de grote hitte in de restaurantruimte wel extra goed smaakte.

Na een afzakkertje aan de bar werden de jongste deelnemers opgehaald en de andere konden weer in de auto of op de fiets stappen om huiswaarts te keren. Achter ons ligt weer een gezellige vrijwilligersdag!

Voor het volgende jaar zoeken we al nieuwe tips en ideeën: misschien een bezoek aan een karaoke-café of gezamenlijk salsa dansen?! Tips en ideeën welkom.

Gezellig smullen tijdens 40+ café

Voor 17 september hadden de gastheren van het 40+ café uitgenodigd voor een barbecue. Gezien de zomer van 2007 die de geschiedenisboeken zeker niet als topzomer in zal gaan, was dat natuurlijk enigszins riskant.

Wat een geluk dat er op deze dag een stralend zonnetje scheen zodat al snel alle gasten buiten op het terras van Pand54 bij het COC Eindhoven en regio stonden om alvast een beetje met elkaar bij te praten. Tegelijkertijd waren de vrijwilligers al bezig om de grill in gereedheid te brengen. En het wachten werd al snel beloond: Op de grote bbq-grill lagen niet alleen worstjes, maar ook hamburgers, speklappen en andere lekkere hapjes. En natuurlijk stonden ernaast salades, brood en smakelijke sausjes klaar om het smakelijke eten af te ronden. Wat een feest voor de levensgenieters. Ook nadat het goede eten al lang op was, zaten de bezoekers nog lang bij elkaar

om samen te praten en om van deze mooie nazomerse zondag bij het COC te genieten.

COC Eindhoven en regio aanwezig tijdens de scout-in 2007

Elke 2 jaar houdt Scouting Nederland een "vakbeurs" om hun vrijwilligers te bedanken en om leiding te voorzien van nieuwe ideeën zodat de verschillende groepen hiermee aan de slag kunnen gaan.

COC Nederland is benaderd om tijdens deze dag aanwezig te zijn met een stand. Ons is toen de vraag gesteld of wij vanuit Eindhoven de stand wilde bemensen. Wilma en Frank zijn die zaterdag naar Liempde

vertrokken om daar het COC te vertegenwoordigen. De organisatie was nog niet geheel klaar met de bouw van de kramen, maar er was nog tijd genoeg. Na wat geduld te hebben gehad, konden we de kraam gaan inrichten.

Vanaf het begin van de infomarkt was er al veel aanloop bij de stand en binnen een half uur hadden wij de al de conclusie getrokken dat een erg leuk zou worden. En dat is het geworden: veel mensen hebben informatie meegenomen, gevraagd wat homoseksualiteit nu eigenlijk met Scouting te maken heeft en verdergaande gesprekken

gehouden. Tijdens deze dag hebben we ook kennisgemaakt met scouts die actief waren binnen COC, Expreszo en andere roze organisaties. Het roze gehalte was vrij groot en we hebben vaak gehoord dat het goed is dat COC er aanwezig was. Een erg leuke dag! Tot over 2 jaar!

Homoseksueel in nazi Duitsland en in bezet Nederland

Vanaf eind april 2006 is in Nederland voor het eerst een tentoonstelling te zien die geheel gewijd is aan vervolging en verzet van homoseksuele mannen en lesbische vrouwen onder de nazi's en de Duitse bezetting. De tentoonstelling 'Wie kan ik nog vertrouwen?' is gebaseerd op recent onderzoek en schetst met persoonlijke getuigenissen en uniek beeldmateriaal een beklemmend beeld van die tijd. Een terugblik die ook vraagtekens plaatst bij de tegenwoordige tijd: kunnen homoseksuele mannen en vrouwen blijven vertrouwen op de recent veroverde positie en rechtsbescherming. De tentoonstelling opende op 21 april 2006 in Herinneringscentrum Kamp Westerbork. Vanaf 21 september 2006 is de tentoonstelling te zien in het Verzetsmuseum in Amsterdam en in 2007 in het Verzetsmuseum Leeuwarden en in Kamp Vught.

individuele lotgevallen

Aan de hand van individuele lotgevallen vertelt de tentoonstelling 'Wie kan ik nog vertrouwen?' het verhaal van vervolging en verzet van homoseksuele mannen en lesbische vrouwen in Nederland en Duitsland tussen 1933 en 1945. Met foto's, filmfragmenten en documenten wordt een beeld geschetst van het politieke en maatschappelijke klimaat waarin

deze mannen en vrouwen zich staande probeerden te houden. In interviews vertellen zij zelf hoe ze die tijd hebben beleefd en wat hen is overkomen. Zoals Frieda Belinfante die als man verkleed aan het verzet deelneemt en aan de Gestapo ontsnapt. De tentoonstelling toont intieme foto's en correspondentie uit nalatenschappen die lang angstvallig verborgen bleven. Waaronder de foto's van Frans Toethuis en zijn joodse vriend, die werd opgepakt en vermoord en waarvan niemand meer de naam kent. Verslagen en getuigenissen uit politie-archieven onthullen hoe verraderlijk de samenleving was voor homoseksuele mannen en lesbische vrouwen. Ook na de oorlog. Karl Gorath overleefde de kampen, maar werd twee jaar na de bevrijding opnieuw in Duitsland veroordeeld vanwege dezelfde nazi-wet en door dezelfde rechter die hem eerder naar het kamp had gestuurd.

existentiële vragen

Ook in een onderdrukkende en gevaarlijke samenleving maken mensen keuzes. De existentiële vragen die men zich moest stellen, vormen de leidraad voor de tentoonstelling. Moet ik aan mijn verlangen toegeven of houd ik mij stil? Waarom word ik door de één gesteund en verraden door de ander? Wie kan ik nog vertrouwen? Respect en moed, identiteit en individualiteit, vertrouwen en verdraagzaamheid zijn de onder-

liggende thema's van de tentoonstelling. De tentoonstelling laat zien hoe de reductie van het individu tot een categorie, in dit geval tot 'homoseksueel', vast onderdeel is van totalitaire denkbepelden toen en nu.

Wie kan ik nog vertrouwen? is ook een eerbetoon aan de mannen en vrouwen die zijn vervolgd of verzet pleegden. Na de oorlog stonden zij alleen met hun herinnering. De door de nazi's ingevoerde wetgeving bleef nog decennia lang bestaan en de homovervolging werd niet erkend.

publicaties

Bij de tentoonstelling hoort de publicatie van twee boeken die het verhaal vertellen van vervolging en verzet vanuit het perspectief van individuele levens. Tijdens de opening van de tentoonstelling op 21 april in Westerbork wordt het boek 'Het begint met nee zeggen. Biografieën over verzet en homoseksualiteit 1940-1945.' (redactie Klaus Müller en Judith Schuyf) gepresenteerd, met portretten van Nederlandse homoseksuele mannen en lesbische vrouwen die actief waren in het verzet. Eind 2005 verscheen 'Doodgeslagen, doodgezwegen. Vervolging van homoseksuelen door het nazi regime 1933-1945.' (redactie Klaus Müller) waarin de lotgevallen worden beschreven van slachtoffers van de homovervolging. Beide publicaties worden uitgegeven door Schorer Boeken in Amsterdam. Zie voor meer info

Wil je de nieuwsbrief voortaan ook digitaal ontvangen? Geef je dan meteen per e-mail op! (communicatie@coceindhoven.nl). Dit is niet alleen handig, maar ook goed voor het milieu!!

Gay Pride schiet zijn doel voorbij

Bron: *Eindhovens Dagblad*
door: *Martijn Storms*

De tolerantie ten opzichte van homo's in Nederland is weer een actueel thema. De recente gewelddadige uitingen van homohaat laten zien dat de verdraagzaamheid jegens homoseksuelen minder ver is dan werd verondersteld.

Vandaag vindt in Amsterdam de jaarlijkse Gay Pride plaats, maar of dat een juiste manier is om de acceptatie te verbeteren, valt te betwijfelen. Waar de Roze Zaterdag nog een educatieve functie heeft en de Roze Maandag vooral commercieel wordt uitgebuit (net als Roze Woensdag tijdens de Nijmeegse Vierdaagse), is de Gay Pride eigenlijk één grote heteroprovocatie. De beelden vanavond op het journaal en de foto's in de maandagkranten van de Canal Parade (de grachtenparade) zijn zo voorspelbaar als het weer van gisteren. Zoenende leernichten, heupwiegende spierbundels met blote kont, roze boa's en hysterisch gillende nichten. Wie doe je met het evenement eigenlijk een plezier? Vooral de horeca, want de Gay Pride trekt jaarlijks honderdduizenden bezoekers. Voor het grootste deel 'gewoon' hetero's, die graag aapjes komen

kijken langs de Amsterdamse grachten. En een select groepje homo's dat geniet van die aandacht.

Is de Gay Pride een vorm van homo-emancipatie?

Integendeel. Wie accepteert of tolereert homo's opeens (meer) na het zien van dergelijke carnavalstaferelen, waarbij alle vooroordelen in één klap worden bevestigd. De homo's maken zichzelf belachelijk. De extraverte homo's welteverstaan, die blij zijn dat ze die dagen 'even zichzelf' kunnen zijn.

De kunst is om dat een heel jaar te zijn, want met de Gay Pride plaatst de homogemeenschap zichzelf (weer) in een hokje.

Ook de Gay Games, die vorige maand in Antwerpen zijn gehouden, schieten hun doel volledig voorbij. Europese sportkampioenschappen voor homo's, waarom? Kan een homo minder goed sporten dan een hetero? Homoseksualiteit is volgens die opvatting een beperking of afwijking. Een beeld dat gecreëerd wordt door nota bene de homo's zelf. Maar ook een beeld dat door het merendeel van de homo's juist wordt verafschuwd. Maar zij komen niet in beeld of aan het woord. Zij zijn te saai voor de media of komen simpelweg niet naar de zogenoemde

homotolerantie-bijeenkomsten.

Tijdens dergelijke 'roze' dagen schaam ik me dat ik homo ben. Niet omdat ik mezelf niet accepteer. Niet omdat ik vrees dat mijn omgeving anders tegen me gaat aankijken. Maar het is net als bij Marokkanen en voetbal-supporters: een kleine groep verpest het voor de meerderheid.

Stel je zit als jongen of meisje nog in de kast en je wilt je ouders vertellen dat je op iemand van hetzelfde geslacht valt. Kies dan vooral niet de zomerperiode met de Roze Zaterdag, Roze Maandag en Gay Pride, want dat zal de reactie in geen enkel geval positief beïnvloeden.

We leven weliswaar in een vrij land, maar de homo-acceptatie is nog geen gemeengoed.

Eén van de redenen is dat veel 'nieuwe Nederlanders' op basis van hun geloof moeite hebben met liefde tussen personen van hetzelfde geslacht. Het toenemende geweld in Amsterdam is daar een schrijnend voorbeeld van.

Provoceren maakt de acceptatie alleen maar moeilijker. Dus doe vooral lekker gewoon en zet de medehomo niet zo in zijn hemd.

COC reactie op het opinieartikel van Martijn Storms in het ED op 4 aug. 07

Gay Pride: Elke homomanifestatie een heteroprovocatie? Op de opiniepagina van het Eindhovens Dagblad verscheen zaterdag jl. een artikel van een redacteur van het ED waarin hij tekeer gaat tegen homo-evenementen en de Gay Pride die op zaterdag 4 aug. 07 plaats heeft gevonden in het bijzonder.

Volstrekt onterecht want de schrijver koestert blijkbaar zelf nog te veel vooroordelen en begrijpt de functie van een coming-out niet. Volgens Storms is de Gay Pride 'één grote heteroprovocatie'. Waarom eigenlijk? Omdat er leermannen, min of meer ontblote kerels en mannen in travestie verschijnen? Het klopt dat de media (en dus ook het ED door plaatsing van een foto met zo veel mogelijk bloot) deze uitstraling benadrukken, maar wie ooit op een dergelijk evenement is geweest, is zich er terdege van bewust dat de meeste bezoekers er best gewoon bijlopen. Die portie extravagantie trekt natuurlijk wel meer aandacht, en dus ook die van redacteur Storms. Dat wil echter niet zeggen dat hij al het ander mag vergeten.

De media hebben namelijk ook aandacht voor andere dingen: COC voorzitter Frank van Dalen licht in het nieuws toe dat de recente uitbarstingen van anti-homo-geweld de kop in moeten worden gedrukt, de locoburgemeester van Amsterdam benadrukt het belang van solidariteit in Amsterdam (de gemeente Amsterdam doet namelijk zelf mee met de Gay Pride)

en zelfs de mensen van de 'heteroboot' mogen hun zegje doen. Het wordt duidelijk dat de Gay Pride voor mensen meer is dan een show met 'carnavalstaferelen'. En wat is er trouwens mis met carnavalstaferelen? Hier in Brabant genieten we er in de wintermaanden altijd van; en ik heb nog nooit iemand bezwaar horen maken tegen de beelden van schaars geklede, rondborstige dames op de praalwagens die we tijdens de Braziliaanse carnaval zien. Het lijkt dus eerder meten met twee maten.

Hoe komt het dus dat mensen het één als prettig ervaren maar een homomanifestatie als provocerend beschouwen? Is het daadwerkelijk provocerend om uitgelaten dansend op een botenparade te laten zien dat je rustig trots op jezelf mag zijn? Is het dan ook provocerend als ik met mijn man gearmd door de binnenstad van Eindhoven wandel of hem zelfs een kus geef? Veel mensen vinden dat namelijk aanstootgevend. Maar is de genegenheid tussen twee mensen van hetzelfde geslacht daadwerkelijk aanstootgevend en is het tonen ervan provocerend? Dat zou het einde van de diverse maatschappij zijn. Maar sommige mensen willen dit: homo's als zieke mensen uit de maatschappij te verbannen. De deelnemers van de Gay Pride laten in alle kleuren en vormen zien dat er niets mis ermee is om homo te zijn. Gays kunnen feestvieren, maar ook over de problemen nadenken waarmee ze dagelijks geconfronteerd worden vanwege mensen die willen dat ze hun liefde en hun leven hooguit in het geheim le-

ven. Daarom geven homo's er soms de voorkeur aan om in homosportclubs te sporten waar ze geen discriminerende of kwetsende opmerkingen krijgen als ze open over hun seksualiteit zijn.

Het is natuurlijk jammer dat Storms zich moet schamen dat hij homo is tijdens dergelijke roze dagen. Onbegrijpelijk ook. Mensen zijn divers, verschillend en veelkleurig. Waar de een de voorkeur geeft aan een pantalon kiest de ander – wellicht maar één keer per jaar – voor een boa. Dat moet toch kunnen in een land dat tolerantie hoog in het vaandel draagt!

En jonge mensen die met hun coming-out bezig zijn, kunnen tijdens deze dagen zien dat ze niet alleen zijn, dat ze geen eenzaam bestaan hoeven te leiden als homoseksueel. Dit was en is nog steeds de angst van veel homo's die hun seksualiteit ontdekken. Voor hen moeten we laten zien dat homoseksualiteit niets negatiefs is en dat het leven als homoseksueel niets is wat provocerend is. Ook niet als je dan eens in de zo veel tijd met een boa over je schouders uit je dak gaat.

Bovendien biedt het COC Eindhoven en regio gespreksgroepen voor homo-, bi- en heteroseksuele mensen aan die over dit onderwerp open en eerlijk willen praten. We gaan graag in gesprek om vermeende provocerende vooroordelen de wereld uit te helpen.

Kay Sachse
voorzitter COC Eindhoven en regio